

Szöllős Veronika Édesanyjával A Szegedi Vásárban

Édesanyámmal nézelődünk a szegedi vásárban.

Ekkoriban már kezdtek jobban menni a dolgaink. Egy nagyon szép kétszoba-összkomfortos lakásban laktunk a Virág cukrászda fölött a második emeleten. A lakásnak hatalmas nagy ablakai voltak, volt egy szoba, ami két ablakos volt, és volt egy, ami négy ablakos. Nagymamáék megkapták a mellettünk lévő garzonlakást, és nagymama a zsidó iskolában tanított. Én is a zsidó iskolába jártam. Ez azért jó volt, mert az ember valami fészekmelegben maradt, nem került ki a nyers élet valóságába. De az iskolában nagyon drámai volt a helyzet. Öten vagy hatan maradtunk az évfolyamban, pedig a háború előtt három vagy négy osztály indult.

Anyám még nem dolgozott. Ez ma már egy kicsit furcsa, de akkoriban természetes volt, hogy egy asszony otthon van. Úgy emlékszem, hogy ő a piacra járt, meg főzött, és ha jól emlékszem, tanultunk angolul, járt hozzánk egy tanár. Volt viszont egy olyan elfoglaltsága, ami nagy lelkesedéssel töltötte el. Belépett a pártba. Úgy emlékszem, hogy a Szociáldemokrata Pártba lépett be. Az apukám, úgy tudom, eleinte vonakodott, de aztán valahogy őt is rábeszélte. És akkor, nem tudom, hogy anyu szerezte-e, vagy hogy, de apu a párt által kapott egy állást. Ez az állás nem pont Szegeden volt, valahol közel Szegedhez. Nem tudom, milyen beosztásban volt, de pártfunkciót is kapott. Agitprop titkár lett, amiről azt sem tudtam, mi fán terem. De a munkája szép fizetéssel járt, és az életünk fellendült. És arról, ami a háború alatt történt velünk, senki nem beszélt. Azt hiszem, a szüleim is szerették volna minél gyorsabban elfelejteni. Valószínűleg nagy felszabadultságérzés volt bennük. Hogy életben maradtunk, és hogy kezdhethünk valami új életet, valami jót.